Forstihuuto

1/2014

Forstihuuto

1/2014

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajalta	4
Metsänhoitajaliiton palsta	5
Oli, oli talvi ja yö ja minä tapasin einin	6
Testissä Metsämandoliinien konferenssikestävyys	9
Mika Rekola	12
Tarpeellista tavaraa	15
Sitsivaihto	18
Räkäposkella	22
Rakkautta Kampin kattojen yllä	26
Kertsiboksi	30
Jahtivoudin palsta	31
Tiedottajan palsta	32

Kansi: Laura Kammonen
Keskiaukema: Juho Niskala

Forstihuuto on Metsäylioppilaat ry:n lehti, joka ilmestyy viisi kertaa vuodessa. Metsäylioppilas-lehti on Forstihuudon erikoisnumero. Forstihuuto saa HYY:n järjestölehtitukea.

JULKAISIJA
Metsäylioppilaat ry

PAINOPAIKKA
Multiprint

PÄÄTOIMITTAJA
Juho Niskala

TAITTAJA
Tuuli Taivalantti

MUU TOIMITUSKUNTA
Laura Kammonen
Tiina Heikkinen

forstihuuto@helsinki.fi
Toimituskunnan osoitteet muotoa etunimi.sukunimi@helsinki.fi, paitsi tiina.k.heikkinen@helsinki.fi

ISSN-L: 1459-9946
ISSN: 1459-9945

Pääkirjoitus

Paljoa on syytä kokeileman

Uusi päätoimittaja on kotoisin parin kilometrin päästä Viikistä ja edustaa kurssia 105.6.

"Täällä Juho Niskala, metsä."

Koska vanhana pitää kuulemma katua jotain, päätin ottaa Forstihuudon harteilleni ja miettiä Mobilatin tarvetta myöhemmin. Saapa nähdä mitä tästä tulee. Toimituskunta on vähentynyt, moni lähtenyt puhui "valmistumisesta" tai jostain. Merkit ovat kuitenkin suotuisat: moni uusi näppäimistöniekka on lähtenyt mukaan, ja kaiken lisäksi kevät saapuu Helsinkiin jo helmikuussa, mitä voidaan pitää selvänä merkkinä Luontoäidin suopeudesta.

Forstihuudon päätoimittajan tuulisella paikalla jököttävän jantterin persoonallisuus vaikuttaa vaihtuvan lähes yhtä usein kuin vuodet, eli noin kerran vuodessa. Käsissäsi (tai jossain modernimmassa pidikkeessä) pitelemäsi lehti pyrkii myös uudistumaan, muodikkaan luonnollisesti eli laikuittain ja hiljalleen vanhoja rakenteita säilyttäen. Pelien ja muun digihössötyksen maailmassa on nykyisin tapana julkaista jotain supermarkkinoitua puolivalmista höttöä ja antaa yleisön hoitaa testaus ja (viha)palaute. Sitten päivitellään puoli vuotta ja puhutaan "asiakkaiden ehdoilla toteutetusta" tai "teidän luomastanne" tuotteesta. Printtimediana emme täysin vastaavaan kykene (vielä! #innovaatio #älypaperi2016 #Suominousuun #cashtag), mutta ehdotukset ja mielipiteet vaikkapa tuosta perinteikästä lehteämme(-nne) häpäisevästä risuaitavouhotuksesta ovat tervetulleita.

Perinteiset vakiopalstat järjestömme taholta ovat yhä mukana, tosin huomattavaa on, että useimmat kirjoittajat ovat jälleen vaihtuneet. Vakiokaartiin myös liittyy kevään aikana uutta virkaa edustava saunamajuri. Uusia kokeiluja löytyy mm. Sitsivaihto-osiosta, jonka tarkoitus lienee muotoiltavissa yliopistoksi vaikkapa näin: "Metsän monikäytöllisten ekosysteemipalveluiden kehittämistyössä voidaan nähdä olevan eduksi poikkitieteellisen mielipide- ja tuttavuusverkoston luomisen, jolla tähdätään edellämainitunlaisten kontaktien näkökulmallista diversiteettiä kontribuoivaan panokseen edellämainitunlaisten palveluiden kehittämisessä, sekä metsäalan presenssin lisäämiseen suomalaisessa yhteiskunnassa." Eli ihmetellään muiden tapoja ja yritetään saada muut kampukset käymään viikkiläisten pippaloissa. Kaikenlasita muutakin löytyy, katso jutut!

P.S. Viisi tonnia maksanut fiiliskonsultti kertoi, että ihmiset kaipaavat pehmeyttä alati kovenevassa maailmassa, minkä johdosta toimitus tutkii mahdollisuuksia painaa Forstihuutoa vessapaperille.

Puheenjohtajan palsta

Moikkamoi metsäylioppilaat!

Uusi hallitus on pyöräyttänyt työkautensa käyntiin. Uutena puheenjohtajana on ilo kirjoitella kuulumiset myös tänne Forstihuudon sivuille

Vuosi 2014 on alkanut 105. vuosijuhlia villisti järjestäen. Viime vuoden tapaan sitsaamme ja tanssahtelemme Vanhankaupungin Berghyddanissa juhlissa, joista ei glamouria ja säihkettä jää puuttumaan.

Maaliskuussa on odotettavissa sivistynyttä oluen maistelua, alakerhojen MPTK:n ja Vitriksen yhteispirskeet Alina-salissa, sekä kuun vaihteessa vielä yhteissitsaamista Lipidien kanssa! Stay tuned!

Yhdistyksen omaisuuteen on nyt siirtynyt rakas Korpikärrymme, joka majailee tällä hetkellä Silvican parkkipaikalla. Kärry hakee vielä paikkaansa toiminnassamme, ja vuokraustoimintaa ja markkinointia polkaistaan käyntiin parhaillaan. Tarkoituksena onkin vuokrata saunaa jatkossa myös yhdistyksen ulkopuolelle, jotta käyttöä olisi mahdollisimman paljon. Korpikärryssä on potentiaalia!

Kaikki (3!) säännölliset urheiluvuorot ovat vakiinnuttaneet paikkansa metsäläisten viikko-ohjelmassa. Mikä olisikaan parempi tapa tutustua muihin vuosikursseihin ja viettää hauskoja hetkiä hyvällä jengillä myös luentojen ulkopuolella. Mukaan vaan jos et vielä ole testannut, ne liikuntavuorot ovat kaikille meille tarkoitettuja.

Vappua ja kesää kohti mennään jo kovaa vauhtia, vielä jaksetaan pakertaa pari kuukautta!

Yours,

Ella

Tullaan tutuiksi!

Yhdeksäs päivä lokakuuta istuin ratikassa ja jännitin. Tarkistin kolmatta kertaa matkani aikana, että onhan kaikki tärkeät asiakirjat mukana ja nypläsin levottomasti kännykkääni. Olin matkalla elämäni ensimmäiseen työhaastatteluun. Haastattelun jälkeen illalla pyöri mielessä, mitä tuli sanottua ja mitä jäi sanomatta. Onnekseni sain töitä ja aloitin marraskuussa Urafoorumilla Metsänhoitajaliiton opiskelija-asiamiehen tehtävät.

Moni on varmasti vähintään törmännyt minuun kampuksella, mutta luentosalin ulkopuolinen elämä on mysteeri. Vapaa-aikanani tykkään palloilla rennosti joukkuelajien parissa ja matkustaa. Tutuksi ovat tulleet niin villisikajahdit Uudessa-Seelannissa, kauppaneuvottelut Lähi-Idän basaareissa, vaeltaminen Alpeilla kuin aasien hoito Ranskassa. Kun haluan rentoutua sotken käteni jauhoihin ja pyöräytän suolaisia tai makeita herkkuja.

Opiskelija-asiamiehen tehtäviin kuuluu välittää liiton kuulumisia opiskelijoille ja päinvastoin. Minua on voinut nähdä jo muun muassa. joululuistelussa ja kertsikahveilla.

Toivon, että kaikille kesätyötä hakeneille kävisi yhtä hyvä onni kuin minulla elämäni ensimmäisessä työhaastattelussa. Lisäksi kannattaa aina muistaa että Metsänhoitajaliitto tarjoaa jäsenilleen vinkkejä työnhakuun.

Terveisin,

Satulotta Ansiomäki

opiskelija-asiamies

Oli, oli talvi ja yö, ja minä tapasin Einin

SAMPSA järjesti c-grundilla perinteiset kaudenavajaiset 28.1. Esiintyjäksi oli saatu sen verran tiukka tapaus, että Forstihuutokin näki syytä olla paikalla.

Teksti ja kuvat: Juho Niskala

T: Jees, mahtava keikka Eini! Millaista on esiintyä tämmöiselle opiskeliayleisölle?
E: Tänään oli kyllä ihan mieletön meininki, tykkäsin älyttömästi. Täytyy kyllä sanoa, etten osannut yhtään varautua tiistai-iltana tämmöiseen! Ainahan opiskelijoille toimii tää mun musiikki, mutta tänään kyllä joutui jännäämään että milloin ne tulee syliin!

T: Miten voi olla kuuluisa, terve ja kohuton julkkis?
E: Olipas kysymys! Mua on media aina kohdellut hyvin. Siinä on varmaan tällainen ”niin metsä vastaa kuin sinne huudetaan”-tyyppinen juttu (hymyilee leveästi). Olen ollut aina avoin perusihminen, jonka työ on hyvin julkinen. Tämän takia toki tarvitsen julkisuutta esim. levyjen promoamiseen. En kuitenkaan lähde mihinkään vaatekaapin esittely -juttuihin!

T: Yritin tosiaan ennen haastattelua Googlata, josko Einistä löytyisi jotain ilkeää, mutta suurin skandaali taisi olla kun joku syytti sua plastiikkakirurgiaan turvautumisesta. Taitaa olla silkkaa humpuukia?
E: (nauraa) Silkkaa soopaa, kyllähän sen nyt näkee! Ulkonäkökeskeisyys on kyllä noussut alalla vähän liikaa esille. Ymmärrän toki että mikroshortseihin pukeutuva 53-vuotias on kova juttu, mutta se ei saisi olla se pääasia. Mä olen pitänyt huolta itsestäni ja se kantaa hedelmää, mutta se ei ole se pääasia.

T: Tuliko keikkakutsu faksilla?
E: Saattoipa tullakin! Sellasella nykyajan faksilla (toim. huom. emme tiedä mikä on nykyajan faksi)

T: Tästä päästäänkin siihen, että mikä kaikki oli 80-luvulla paremmin?
E: Me ollaan aina naureskeltu sitä, että silloin oli bileet etusijalla: yökerhot oli auki ja täynnä, ja velatkin oli saatavia. Sen ajan musiikkikin on hirveen iloista.

T: Veikö tämä ilta takaisin noihin vuosiin?
E: Enksmä aika hyvin vieny sen sinne? (toimittaja ei ole elänyt 80-luvulla, mutta meininki oli kohdillaan)

Järkkäritkin tempautuivat mukaan meininkiin.

T: Jos Madonna ja Eini tappelis, kumpi voittais?+
E: Eini.

T: Mitä olisi maailma ilman diskoa?
E: Voi, se olisi paljon tylsempi paikka. Mä olen niin disko-ihminen! Rakastan sitä just sen välittömyyden ja iloisuuden ja semmosen energian takia. Ainakin itselläni toimii tosi hyvin!

T: (toimittaja repeilee omille muistiinpanoilleen ja mumisee mikkiin jotain epäammattimaista ”mitähänvitt∗amäoonkirjottanutohon” Eteenpäin on kuitenkin mentävä!)

T: Olet puhunut siitä että pysyt kunnossa muun muassa zumbaamalla. Oletko ikinä zumbannut omien biisiesi tahtiin?
E: Kuule mä en zumbaa (huokaisee)! Mistähän sä oot sellasta lukenut! Mutta mä käyn salilla (ei suostunut paljastamaan millä salilla). Tykkään treenata omaan tahtiin. Lavalla tulee kuitenkin joka ilta jumpatua oman musiikin tahtiin.

Diskohumua

T: Alle viisikymppiset esiintyy neuvolassa?
E: Ei pidä paikkaansa!

T: Siirrytään lukijakysymyksiin. Höylä vai vahaus?
E: Ei kumpikaan. Mulla on tosi hyvät geenit niin ei kasva karvat jalassa.

T: Mitä mieltä olet alle 30 v. miehistä?
E: Ne on todella fiksuja!

T: Kertooko pois mennyt oot Buddy Holly -biisi päihteistä luopumisesta?
E: En muista kyseistä kappaletta ollenkaan, varmaan joku täyebiisi ensimmäisiltä levyiltä? (Löytyy levyltä Laululintunen vuodelta 1979)

””Olen neeeeeiiitsyyyt!””

T: Yleisössä oli paljon metsänhoitajia, tai no, sellaiseksi opiskelevia. Ovatko metsäsi hoidetut?
E: On! Juuri on tehty korjuuhakkuita.

T: Harmittaako viisikymppisenä enää laulaa ”Olen neitsyt”?
E: Ei yhtään! Ennen en tykännyt laulaa sitä, mutta nyttemmin on löytynyt sellainen ironinen ote siihen biisiin. Nyt sitä on hauska vetää, ja yleisö tykkää aina hirveesti.

T:Näin lopuksi vielä jos on jotain terveisiä alakerrassa mesoaville opiskelijoille?
E: Meillä oli mahtava ilta, varmasti muistan vielä pitkään tämän. Voimia lukemiseen ja hyvän ammatin saamiseen, koska teille tulee nähtävästi kyllä hyvä ammatti. (?)

T: Metsä vai pelto?
E: Metsä!

Tämä haastattelu on tehty keikan jälkeen, mitä huikeimmissa tunnelmissa. Maatiaisesta voit lukea ennen keikkaa tehdyn haastattelun. Kontrollihaastatteluja voi hakea netistä (mm. ”Tällainen on Einin ihana koti”) tai lukea lähes mistä tahansa lehdestä.
Keikasta itsestään todettakoon, että ainakin eturivissä oli huikea tunnelma, etenkin salin räjäyttäneiden ”Huone 105” vetojen aikana (2).

Testissä Metsämandoliinien konferenssikestävyys

Joulukuun toisella viikolla, 9-13.12.2013 Rovaniemellä järjestettiin Metsä2013-konferenssi keskittyen Euroopan, Itsenäisten valtioiden yhteisön ja Pohjois-Amerikan alueiden metsätalouden nykytilaan ja tulevaisuuteen. Tapahtuma oli ympäri Eurooppaa järjestäen toista kertaa juhlistetun YK:n Euroopan metsäviikon (European Forest Week) keskipisteessä.

Tapahtuma oli herättänyt myös muutaman metsäopiskelijan mielenkiinnon, ja onneksemme matka Rovaniemelle järjestyi saamiemme avustusten avulla. Joulukuisena sunnuntaiaamuna 8:00 starttasimme Viikin kampukselta. Mukaan oli saatu yllätyksenä myös kiinalainen maisteriopiskelija Ji She, ja lisäksi matkassamme oli tiedekunnalta lainatun pakun takia mukaan värvätty tohtorikoulutettava Jani Holopainen. Perillä odotti koko viikon kestävä konferenssi, jonka yli 400:n osanottajan joukko koostui kansainvälisistä metsäalan avaintoimijoista esimerkiksi ministeriöistä, metsäteollisuuden ja tutkimuslaitostoksista. Tapahtuman punaista lankaa edusti ECE:n alaisen metsien ja metsäteollisuuden komission (COFFI) ja FAO:n alaisen Euroopan metsäkomission (EFC) virallinen yhteisistunto, jonka yhtenä päätavoitteena vakiomuotoisten tilannepäivitysten ohella oli saada aikaan jäsenvaltioiden yhteisesti hyväksymä toimintasuunnitelma metsäsektorin ns. vihreän talouden tehostamiselle. Ihan selkeää, vai mitä?!

Suhteellisen pian kävi selväksi, että vaikka itse kokousten ydinasia oli mielenkiintoinen, ei niissä saataisi kuulla räväyttäviä vastalauseita, vaan puheenvuorot luettiin pilkuntarkasti paperista har-

Ulkoilemassa Vaattungin mökkimme lähistöllä: -33 astetta ja päivän ainoat "valoisat" hetket

haanjohtavien sanamuotojen välttämiseksi. Meille viikon olennaisempaa antia olivat lukuisat sivutapahtumat, ns. side eventit, eli esimerkiksi tutkimuslaitosten tai edunvalvontajärjestöjen parituntiset seminaarit. Pääsimme kuulemaan maailmalla tärkeistä asioista, joita ei yleensä yliopistoympäristössä käsitellä, esimerkiksi globaalin metsäpaloneuvontaverkoston toiminnasta, tai kuinka Israelissa uudelleenmetsitetään jo aavikoituneita alueita pitkäjänteisen työn tuloksena.

Metsäopiskelijoiden kansainvälinen järjestön (IFSA) seminaarissa opiskelijat kertoivat metsäalan koulutuksesta kotimaassaan. Opinnot eivät lähimainkaan ole kaikkialla samanlaisia, mikä on hienoa. Eiväthän metsät tai metsäteollisuuden rakenteetkaan ole identtisiä edes Euroopan tasolla.

Toki viikkoon mahtui iltaohjelmaa, missä alan ihmiset pääsivät mm. kokeilemaan metsästyssimulaattoria Tiedekeskus Pilkkeessä tai osallistumaan revontulisafarille (ilman revontulia tällä kertaa). Käyntikortit vaihtoivat omistajaa, ja innostuivatpa delegaatiomme jäsenetkin joskus vakavamieliseen verkostoitumiseen. Luonnollisesti IFSA piti oman opiskelijailtansa, International Nightin (ja kyllä, ilta oli vähintään perinteensä veroinen), ja metsäopiskelijoiden kantispubi Uitto sai pariksi illaksi kansainvälisempää menoa.

Viikkoon mahtui siis runsaasti toimintaa. Konferenssikestävyys muodostuikin ryhmässämme käsitteeksi. Päivien ensimmäisten sivutapahtumien alkaessa kahdeksalta ja virallisen iltaohjelman venyessä puolille öin, jolloin epävirallinen vasta alkoi, oli loppuviikkoa kohden yhdellä jos toisella ryhmämme jäsenellä havaittavissa enemmän tai vähemmän väsymystä. Urhoollisesti kuitenkin pidimme osallistumisprosenttimme korkeana, ja joka aamu olimme paikalla heti ensimmäisistä sivutapahtumista lähtien. Innokkaimmat ehtivät jopa parina päivänä Ounasvaaralle hiihtämään. Mutta olipahan sellainen viikko! Kannustamme lämpimästi opiskelijoita osallistumaan alansa konferensseihin!

Kirjoittajat:

Laura Kammonen (muokannut tekstin yliopistolle lähetetyn blogikirjoituksen pohjalta)
Saska Lohi
Janne Antikainen
Arttu Malkamäki

Kuvat:

Laura Kammonen

Edustajat Ji, Arttu, Saska, Janne ja Laura virittelevät postereita edustuskuvaan.

Mika Rekola

Teksti ja kuva: Tiina Heikkinen

Metsäekonomian yliopistonlehtori Mika Rekola jätti vuoden vaihteessa kolmivuotisen tehtävänsä Metsäylioppilaat ry:n esimiehenä. Forstihuuto päättikin lähestyä tätä ahkeraa ja lähes kaikkien jo fuksisyksystä asti tuntemaa opettajaa pienellä haastattelulla.

Lehtori Rekola jättää omien sanojensa mukaan MYOn esimiehen tehtävät hyvillä mielin. Erityisen mukavaa hänestä on ollut nähdä toiminnan viime vuosina kasvanut aktiivisuus, josta hän esimerkkeinä mainitsee metsäopiskelijoiden konferenssin suunnittelun ja toteutuksen, kärrysauna-projektin sekä viimeisimpänä oman osuuskunnan. Parasta esimiehenä on hänen mukaansa ollut edellä mainitun aktiivisuuden lisäksi se, että on päässyt keskustelemaan syvällisemmin opetuksesta ja sen kehittämisestä. Myös vuosijuhlat ovat olleet valtavan hienoja kokemuksia. Uudelle esimiehelle hän lähettää sellaisia terveisiä, että pitää koittaa olla aktiivinen ja kat-

soa eteenpäin pitkällä tähtäimellä. Viime vuonna ainejärjestössä ja sen ulkopuolella oli kovasti puhetta niin sanotuista paremmasta ja huonommasta opiskelija-aineksesta. Rekolan mielestä on vaikea sanoa, onko opiskelija-aines vielä parantunut entisestään vai pysynyt samanlaisena. Pääsykoepistemäärät ovat ainakin olleet vuosi vuodelta parempia ja hakijamäärät ovat nousseet, mikä nostaa kilpailua aloituspaikoista. Metsäalaa tulisikin markkinoida nuorille innostavasti, jolloin on osattava katsoa tulevaisuuteen etenkin uusien tuotteiden ja palveluiden osalta. Kuitenkin täytyy myös muistaa realismi eli metsäalan tämän päivän ongelmat, kuten tuotannon irtisanomiset. Metsäalan oppilaitosten olisi Rekolan mukaan myös pyrittävä tekemään yhteistyötä keskenään, ylläpitämään päivitettyjä nettisivuja ja luomaan henkilökohtaisia kontakteja nuoriin. Esimerkkinä tästä voisi hänen mukaansa toimia Metsäteollisuus ry:n Mahdollisuuksien metsä – kouluvierailukampanja syksyllä 2013, jossa metsäteollisuusyritysten ammattilaiset vierailivat suomalaisissa peruskouluissa kertomassa alan tuotteista ja työtehtävistä.

Väistyvä esimies Mika Rekola taustallaan tutkinnonuudistuksen aikana tehty maalaus

Metsälaitosten tutkinnonuudistus jäi Rekolan mielestä ehkä hieman keskeneräiseksi ja sirpaleiseksi, sillä opintosuuntia ja pieniä kursseja on edelleenkin paljon, ja erikoistuminen alkaa jo kandivaiheessa, jolloin kokonaisuuksien hahmottaminen on saattanut jäädä vähemmälle. Tähän ollaankin ilmeisesti puuttumassa koko yliopiston tasolla tapahtuvassa kandiuudistuksessa. Kansainvälistymisessä laitoksemme on kuitenkin jo pitkällä, sillä etenkin maisteritasolla on paljon englanninkielisiä kursseja.

Jokin aika sitten Rekola oli myös itse opettajavaihdossa Yhdysvalloissa Atlantis-ohjelman puitteissa. Kokemus oli hänestä pääosin hyvä, sillä hän sai tutustua hieman toisenlaiseen kulttuuriin ja opetusjärjestelmään sekä uusiin ihmisiin. Suomen metsien ja metsäalan tulevaisuuden hän näkee kansainvälistymisestä huolimatta valoisana. Metsät nähdään hänen mukaansa 1990-luvun Nokia-huuman jälkeen jälleen arvokkaana pysyvänä resurssina. Lisäksi metsäala pystytään nyt näkemään laajemmin uusien tuotteiden ja palvelujen, kuten terveysvaikutusten ja sellusta tehtyjen vaatteiden, tullessa markkinoille ja suuren yleisön tietoisuuteen. Esimerkiksi monet terveysalan organisaatiot ja yritykset voivat alkaa hyödyntää metsien terveysvaikutuksia järjestämällä erilaista ohjattua toimintaa, kuten metsäretkiä sisätöihin puutuneille. Metsien ekosysteemipalveluja ja niiden hyödyntämistä koskevaan kysymykseen Rekolan vastaa, että aluksi on tärkeää saattaa eri asiat yhteismitallisen muotoon niiden vertailun mahdollistamiseksi. Vasta sen jälkeen voidaan lähteä pohtimaan hyötynäkökulmia. Jokainen hyöty (esimerkiksi terveys ja virkistys) olisikin pyrittävä saamaan numeeriseen ja mitattavaan muotoon. Tämä ei aina ole kovin helppoa, sillä esimerkiksi virkistysarvojen vähenemisestä johtuvaa haittaa on melko vaikea mitata.

Metsäylioppilaat ry:n ja kaikkien sen jäsenien tulisi Rekolan mukaan pysyä aktiivisesti mukana uusissa hankkeissa, kuten osuuskunnassa ja mahdollisen kampuspubin suunnittelussa ja toteutuksessa, sekä tutkimuksen ja opetuksen kehittämisessä (esimerkiksi kandidaatin tutkinnon uudistaminen ja metsäalan täydennyskoulutus). Ainejärjestön tulisi lisäksi pitää huolta hyvästä brändistään. Yhteisinä terveisinä kaikille opiskelijoille hän toteaa vielä, että jokaisen tulisi yrittää löytää oma juttunsa, oli se sitten metsäalalla tai jossain ihan muualla.

Tarpeellista tavaraa

Teksti ja kuva: Juho Niskala

B-talon neljänteen kerrokseen on viime viikkoina ilmestynyt monenlaista varastoista siivottua tavaraa. ”Saa ottaa”-vyöhykkeelle on päätynyt muun muassa vanhoja maankäyttökarttoja (hienoa lahjapaperia), luottinaruja ja ainakin yksi Windows 95 -käyttöjärjestelmä. Kaiken tämän tarpeellisen keskellä eräs esine kuitenkin kummastuttaa...

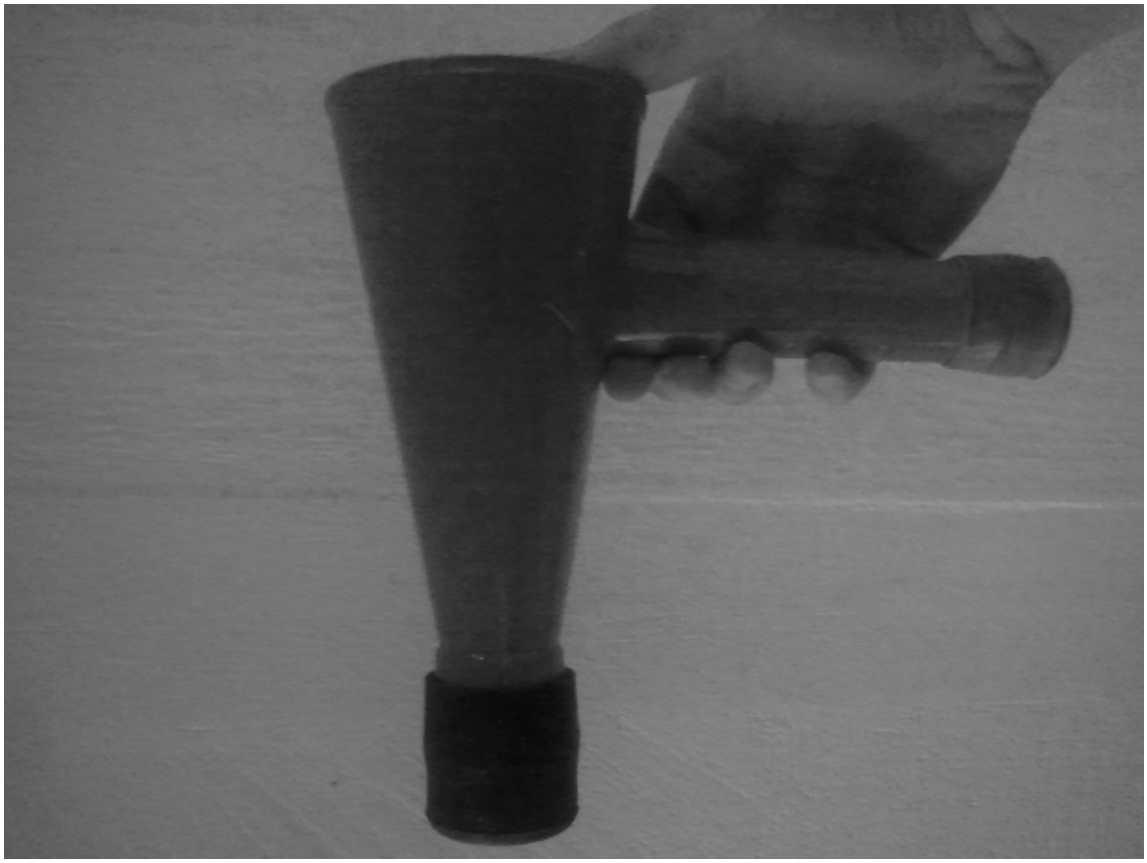

Mikä tämä on?

JALOVIINA
JALOVIINA
JALOVIINA
JALOVIINA

Kylmä purilainen.

SITSIVAIHTO

Teksti: Juho Niskala
Kuvat: Juho Niskala, Minna Tiainen

Toimittajamme kävi Kansantaloustieteen opiskelijoiden (KTTO) ja Statuksen Las Vegas -henkisillä sitseillä Vanhan yliopistotalon Alina-salissa tutustumassa rapakontakaiseen sitsikulttuuriin.

Sitsejä on järjestetty yliopistomaailmassa jo kauan, ja ne ovatkin vakiintunut osa akateemista juhlintaperinnettä. Kuten kaikkissa perinteissä, sitseissä on kuitenkin vaalijakohtaista vaihtelua. Forstihuuto lähtikin sitsivaihtoon kummastelemaan, kuinka Kansantaloustieteilijät toimivat eukon kieltäessä juomasta...

Alkuun kaikki oli totutun laista, mitä nyt paikalla oli kymmenen kertaa enemmän vaihto-oppilaita kuin missään metsäläisten pippaloissa. Suomi on kuulemma polittisen suhmuroinnin opetuksen kärkimaa. Pöytiin oli katettu köynnöksen antimia sekä punaisessa että valkoisessa olomuodossaan. Etelän väkimehujen keskellä kimalteli myös kotoisampi viinashotti, tuo opiskelijoiden ohrainen nektari. Ruokalajejakin oli peräti kolme, humaani kasviskeitto sai seuraa kaupan antimista kootusta burgerista. Myös mokkapala oli hyvää. Ruoka oli kylmää jo pöytiin istuttaessa, mikä ei toisaalta haitannut, sillä maljapuheita oli täälläkin tapana pitää. Kuriositeettinä todettakoon, että puhujan erehtyessä aloittamaan puheensa ”No niin”, sai hän kuulla asiasta koko salin voimuisen kuoron toimesta seuraavaan minuutin.

OLLAAN HIIIILJAAA!

Aina kun sali piti saada hiljaiseksi, mylvähdettiin jostain crescendon (kvg) omaisesti OLLAAN HIIIILJAAA! Kehoitukseen tuli yhtyä ja samalla läimäyttää pöytää. Nesteen vähetessä pulloissa ko. huutoa kuuli liiankin kanssa. Muihin tapoihin tuntui-

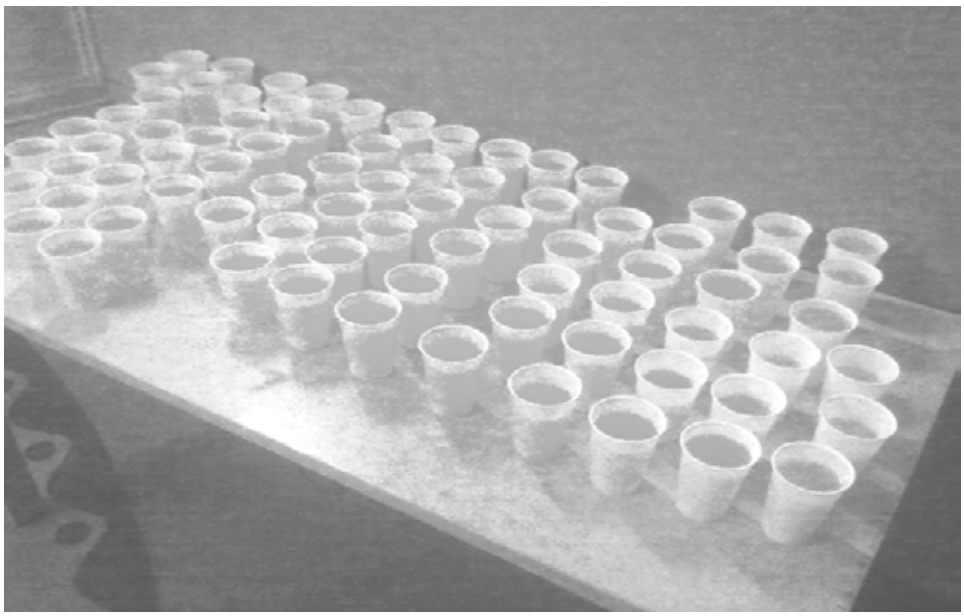

Jaffaa tarjottiin jo ennen sitsejä!

Sitsisali. Kuva: Minna Tiainen

vat kuuluvan käsidesillä sivellyt miestanssijat.

Puheiden jälkeen totta kai laulettiin, KTTO:n omasta laulukirjasta tietenkin. Kauhukseen toimittaja huomasi, että Yogi Bear oli ainut vähänkään metsään liittyvä laulu kyseisessä, muutoin sangen mainiossa vihkosessa. Alinasalista jäikin kaipaamaan OLLAAN HIIIIILJAAA! Lumberjackin rempseyttä, Metsän pojan uhoa ja etenkin Äänisen yön mahdottomia tahtilajeja. Keskustan kampuksen veisut olivat luonnollisesti vahvasti edustettuina, vaan olipa Kumpulan tilastotieteilijöidenkin laulu noiden OLLAAN HIIIIILJAAA! kansien välissä!

Lauluissa esiintyi myös huomattavaa kilpailuhenkeä sekä muita kauppatieteitä harrastelevia, että etenkin humanisteja kohtaan.

Tuttuihinkin lauluihin liittyi outouksia. Yksikään reservin upseeri (joita toimittaja tietää salissa olleen) ei noussut seisomaan ”Jos eukkosi kieltää”-laulun upseerisäkeistön kohdalla. ”Maamme” OLLAAN HIIIIILJAAA! kylläkin kaikui komeasti.

Kummallisuuksineenkin, kenties etenkin niiden seuraamuksena, OLLAAN HIIIILJAAA! olivat kyseiset istujaiset erittäin mainiot. Toimittaja suositteleekin sitsivaihtoa etenkin muille kampuksille. Näyttäytymällä ulkomaailmassa avaisimme myös vastavierailun ovea. Nyt yleisin reaktio toimittajan viikkiläisyyteen oli jotakuinkin: ”Häh, siis sieltä minne mitkään bussit ei kulje ja sudet syö lehmiä?” ”Opettelettekste ajamaan jollain traktorilla siellä?”. Matkailun soisi avartavan useampiakin.

Minne seuraavaksi? Missä sinä kävit? Tiputa vinkkejä Kertsin Huutolaatikkoon tai nyi päätoimittajaa hihasta. (Hihojen puuttuessa voi nykiä mistä vain.)

Sitsimassi.

RÄKÄPOSKELLA 2014

Palkintomuki. Kuva: Juho Niskala

Nuotiolla. Kuva: Laura Kammonen

Jälleen kerran Helsingin metsäylioppilaat lähtivät perinteiseen Räkäposkella hiihtoon näyttämään Joensuulaisille virkaveljilleen, kuinka hiihtäminen sujuu stadilaisilta. Matkaan lähdettiin tuttuun tapaan petollisten, bussinturmiksikin nimitettyjä lumikasoja vilisevältä A-talon parkkipaikalta kello 12.00 linja-autolla noin 30 metsäläisen voimin. Matka taittui mukavasti kuulumisia vaihdellen ja hieman olutta siemaillen, aina siihen asti kunnes bussimme kohtasi pari muuttujaa poliisiratsian muodossa. Onneksi kaikilla oli turvavyöt kiinni ja kuskilla piirtolevyt kunnossa. Ratsiasta selvisimmekin säikähdyksellä puolen tunnin tarkastuksen jälkeen.

Poliisiratsia. Kuva: Juho Kotilainen

Perille päästyämme joukkueet majoittuivat omiin mökkeihinsä. Osa porukasta otti ensimmäisenä iltana rauhallisemmin osan aloittaessa nestetankkauksen huomista 12 tuntia kestävää hiihtourakkaa varten. Mainittakoon mm. erään kapteenin maanantaina klo 12 alkanut tankkaus, joka jatkui lähes tauotta tiistaiyöhön. Seuraavana aamuna herätyskellot pirisivät ensimmäisillä hiihtäjillä jo kello kuusi aamulla. Samoihin aikoihin aukesivat myös ”urheilujuomat”, joita nautittiin tasaiseen tahtiin koko loppupäivän.

Hiihto alkoi kello seitsemän aamulla, jolloin ensimmäiset hiihtäjät syöksyivät ladulle. Lähes samalla kellonlyömällä helsinkiläisten joukkueet laskivat takapuolensa nuotion läheisyyteen, mistä ne eivät hetkeen liikkuneetkaan. Tapahtuman pääasiallisen toiminnan eli hiihtämisen ohella urheilijoilla oli myös mah-

dollisuus mennä saunaan ja paljuun hemmottelemaan väsyneitä lihaksiaan. Rankan 12 tunnin hiitosuorituksen jälkeen oli luvassa jatkot Joensuun kovimmassa bileluolassa, Ilonassa. Täällä tapahtui myös hiihdon palkintojenjako. Helsinkiläisjoukkueiden paras sijoitus oli 24. sija. Tämän sijan ansaitsi pääosin toisen vuoden opiskelijoista koostunut joukkue Holtti, eli sinne ja takaisin maagisella 100km haamurajan ylityksellään. Muut joukkueet ylsivät sijoille 30. ja 31. Joukkueita oli kaiken kaikkiaan 32. Tyhjin käsin kotiin ei tarvinnut kuitenkaan lähteä, nimittäin saimme kisojen arvostetuimman palkinnon eniten nuotiolla istuneena joukkueena.

Nuotiolla 2. Kuva: Anu Rummukainen

Räkäposkella. Kuva: Anu Rummukainen

Kilpailun jälkeisenä aamuna bussikyytimme kohti Helsinkiä lähti puoli kymmenen aamulla. Kilpailijoilla oli vaikeuksia päästä sängystä ylös hiihdosta syntyneiden maitohappojen takia. Tiedettävästi kaikki kuitenkin selvisivät bussiin. Kiitoksia kaikille osallistuneille ja myös kotijoukoille hauskasta reissusta!

Teksti: Pietari Niemi ja Venla Rantanen

Rakkautta Kampin kattojen yllä

Teksti: Tuuli Turunen
kuvat: Ken Tietää

Ystävänpäivän deittiä etsiessä on mukava tietää, että tiedossa on sopivat bileet iskuyritykselle. Fuksien kurssihallituksen emäntänä toivon tietysti, että edes jotakuta noin viidestäsadasta juhlijasta onnisti, joko rakkauden tai ystävyyden saralla. Helmikuun 12. päivä jäi lähtemättömästi, joskin hämärästi mieleeni käsittämättöminä bileinä. Facebookin darrapäivitysten ja Whatsappin morkkisviestien perusteella forstien keskuudessa on yksi jos toinenkin kaltaiseni.

Ilta käynnistyi parinentsintäkilpailulla, jossa ujoimmatkin kiikaroijat pääsivät hyvän tekosyyn varjolla juttelemaan tuntemattomille vastakkaisen sukupuolen edustajille. Arvoitukseksi jäi, veikö vastinpariensa löytäneiden tie pidemmällekin kuin baaritiskiltä voitettujen skumppalasillisten äärelle. Maxine täyttyi nopeasti ja sitä myötä suloisen seksistiset haalarimerkit myytiin pian loppuun. Voi sitä poloista, joka jäi ilman helmikuun must-have -tuotetta. Häppäri tarjosi tilaisuuden nopeaan nousuun ja 14 euron skumppapullo taisikin olla omalla kohdallani se kohtalokas virhe.

Tähän väliin kirjoittaisin oman kappaleensa myöhäisillasta, jos vain voisin. Joka tapauksessa tanssilattia täyttyi rakkauden hengessä ja alemman kerroksen Tigerissa laimeasti bailanneiden sietääkin olla onnellisia, etteivät saaneet kattoa niskaansa. Jopa röökitauosta tuli romanttinen kohtaamispaikka Maxinen terassin tarjotessa upeat näkymät öiseen Helsinkiin. Kotiinkaan ei tarvinnut lähteä yksin, sillä puolet Viikin viimeisestä yöbussista suuntasi horjuvat askeleensa Silvicalle.

Välillä jopa opiskelijaelämässä joutuu toteamaan, ettei kaikkia perinteitä aina pääse toteuttamaan. Toivon, että Ystävänpäiväbileiden henki oli kokeneempienkin fortsien mielestä kohdallaan bileiden fyysisestä sijainnista riippumatta. Pippaloiden järjestäminen aiheutti K-106 kurssihalituksen keskuudessa muutamia harmaita hiuksia ja useita viime tipan hommia, mutta sanalla sanoen oli kivaa! Lippuja myytiin tänä vuonna koko matkalla Viikistä Otaniemeen. Ilta ei siis ollutkaan yhtä miesvaltainen kuin forstijoukkio yleensä, ja uudet kasvot siellä vanhojen tuttujen joukossa olivat virkistäviä. Ei muuta kuin kiitos kaikille ystävänpäivän varaslähtöön osallistuneille!

MYÖN
YSTÄVÄ
BILEET

Kertsiboksi

Toimituskunta julkaisee lukijoiden postia.

Kiitämme ilmoitusten kirjoittajaa innovatiivisesta väritussien käytöstä (vihreä). Sen sijaan toimituskunta kritisoi kirjoittajan äidinkielenopettajan opettamaa tekstaustaitoa sekä englanninopettajan oikeinkirjoitusopetusta. Tieteellisestä näkökulmasta tarkastellen kirjoittaja ei myöskään julkaise lähdeluetteloa perusteilleen "vahvistetusta huhusta" tai "yhä ykkönen", joista jälkimmäinen viittaisi johonkin edelliseen tutkimukseen. Kirjoituksessa ei myöskään ole määritelty käsitettä "ykkönen", joten emme osanneet kategorisoida väitteen tai K-102:n laatua.

Näin ollen toimituskunta Y130- sekä Y131-kurssien perusteella hylkää ensimmäisen väitteen antaman nollahypoteesin ja jää odottamaan vastaväitteitä sekä muita tulkintoja.

Teksti: Juho Kotilainen

Tasa-arvokas elinympäristö

Sain äskettäin käsiini asiakirjan, jossa perehdytään nykyisen metsästyslain epäkohtiin. Pelkkään epäkohtien nimeämiseen ei asia jää, vaan sen perään on valmisteltu lakiehdotus. Asiakirjan taustalla olevia henkilöitä ei ole sanallakaan mainittu, mutta nimettömien lähteiden mukaan paperit sisältänyt mappi löydettiin Helsingin kaupunginvaltuutettujen kabinettitilojen sukupuolineutralisoidusta siivestä – teksti on muuten kirjoitettu ruotsiksi.

Luonnoksessa on pureuduttu antaumuksella metsästyslain ja -asetusten kipupisteisiin, joista yleensä vaietaan. Tällä kertaa minä en vaikene, vaan vuodan asian eteenpäin.

Alkuun ihmetellään sitä, kuinka metsäkanalintujen talvipyynti on voitu kieltää. Tuossa perinteisessä metsästysmuodossa on saanut pyytää metso- ja teerikukkoja muutaman talvikuukauden aikana. Anonyyminä pysyttelevän työryhmän kommenttina onkin, että kyseinen metsästysmuoto pitäisi ehdottomasti sallia. ”Koiraslintuihin kohdistuvan pyynnin salliminen olisi esimerkillistä toimintaa metsästyslain avulla tapahtuvasta tasa-arvoistamisesta.”

Hirvilehmien kohtelustakin ollaan huolissaan. Metsästysasetus sallii vasan ampumisen lehmän nähden. ”Hirvilehmät joutuvat kokemaan verrattain suuremman henkisen tuskan kuin sonnit.”

Nuhteluiden lomasta löytyy myös muutamat kiitokset.

Ensimmäiset kiitokset myönnetään pienpetopolitiikasta; usean lajin naaras on rauhoitettu 1.5.-31.7. välisenä aikana, jos sillä on poikaset. Parannusehdotuksitta ei selvitä, vaan modernimpaa asetusta kaivataan. Nykyinen ei näet ota huomioon niitä naaraita, jotka ovat individuaalisista syistään siirtäneet jälkeläisten hankinnan myöhemmäksi – taikieltäytyvätsiitäkokonaan.

Uusi asetus kuuluisikin: ”Naarasta, jolla on teoreettinen mahdollisuus pentueeseen, ei saa tappaa.”

Haahkauroksen metsästyksen saa aloittaa vajaa kolme kuukautta aikaisemmin kuin -naaraan ja työryhmän mielestä kyseessä on varsin edistyksellinen askel kohti ajantasaista metsästyslakia. ”Haahkalle on lajinomaista, että naaras yksinään huolehtii ja kasvattaa poikaset. Lajin sukupuoliroolituksen ollessa näinkin pöyristyttävän epätasapainossa, on enemmän kuin oikeutettua, että haahkanaaraat saavat elellä rauhassa elokuun 20. päivään asti.”

Sen sijaan kyseiselle lintulajille halutaan keksiä uusi nimi, sillä haahka-sanalle on muodostunut naista halveksiva semanttinen kuorma. Asiakirjan liitteenä olevassa muistiossa mainitaankin, että avunpyyntöä Kotimaisten kielten keskukselta voisi alkaa harkitsemaan.

Jahtivoutinne Juho K

Tiedottajan palsta

28.2 Metsäylioppilaiden 105. Vuosijuhlat Berghyddanissa
12.3 Viikki GP
21.3 Lähes varmasti Metsäveitikoiden kultajuhlat Kumpulan salibandysarjan tulevan voiton johdosta
27.3 Metsä- ja puuteknologiakerhon & Vitriksen yhteisbileet Alinasalissa.
1.4 MYO & Lipidi jättisitsit Euphoriassa
4.4-6.4 Käpyristeily
15.4 Metsä- ja puuteknologiakerhon kevätexcursio
23.4-25.4 Helsinginkadun appro
1.5 Joku mitätön juttu se oli, en nyt muista mikä. Ei aiheuta juhlimista.

Kevään aikana myös laitoksen kevätjuhla ja paljon muita tapahtumia joiden tarkempi ajankohta vahvistuu myöhemmin! Fuksit on velvoitettuja käymään kaikissa.

Mukavaa keväänodotusta toivottaa tiedottajanne

Atte